

ONA
TO VÍ

TEĎ TO
MUSÍŠ ZJISTIT TY

LORENA FRANCOVÁ

THRILLER

Ona to ví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Lorena Francová

Ona to ví – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

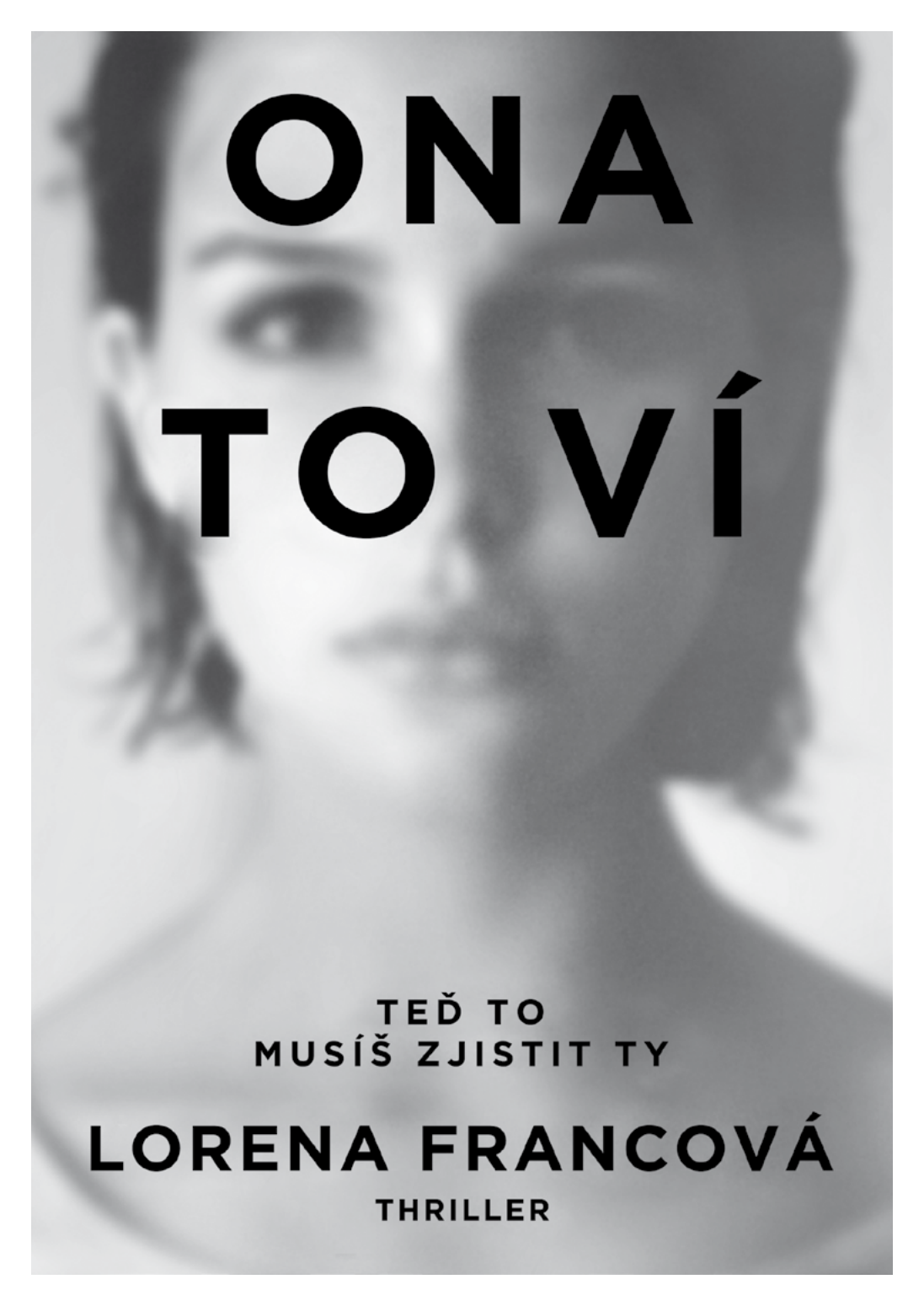
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**ONA
TO VÍ**

**TEĎ TO
MUSÍŠ ZJISTIT TY**

LORENA FRANCOVÁ
THRILLER

LORENA FRANCOVÁ

**ONA
TO VÍ**

přeložila Tereza Melicharová

© 2017, Lorena Franco

This edition has been published through the agreement with Hanska
Literary&Film Agency, Barcelona, Spain.

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019

Translation © Tereza Melicharová, 2019

Cover picture © Varvara Zinchenko/Shutterstock.com, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-524-9

ISBN e-knihy 978-80-7597-531-7 (1. zveřejnění, 2019)

Celsovi.

*Vím, že by sis tenhle příběh
moc rád přečetl.*

ZACHRAŇ SE TY, JÁ UŽ JSEM MRTVÁ

Netvor je blízko, cítím ho.

V hlavě mi tepe a v uších slyším šílený smích, jako by to celé byla nějaká hra, jako by někdo chtěl, abych zešilela.

Oči mi přelepil páskou, ale ruce mám tak ztuhlé, že nejsem schopná si ji strhnout.

Prostor kolem mě je stísněný, sotva se můžu nadechnout.

Ze studené a vlhké podlahy a stěn mi běhá mráz po zádech; chtěla bych vstát, ale nohy se mi neovladatelně třesou.

Chtěla bych křičet, ale nevydám ani hlásku.

Není to poprvé, co své tělo neovládám, ale ještě nikdy mi to nenahánělo takovou hrůzu.

Tohle je odplata za mou posedlost temnými stránkami lidské duše, měla jsem utéct dřív, než jsem našla ten dopis.

Teď už je pozdě.

Tak moc bych chtěla zase na všechno zapomenout.

Pokouším se stočit do klubíčka, ochránit se vlastním tělem.

Jsem mrtvá? Takhle vypadá smrt?

Přála by sis být mrtvá, vid'? V hlavě se mi znovu ozve hlas, který se teď na nějaký čas odmlčel. Jako vždycky nemilosrdný, věčný a sarkastický.

Posunu ruku o milimetr a narazím na něčí paži, ledovou a lep- kavou, v pokročilém stadiu rozkladu. Nevím, kdo mi dělá upro- střed téhle noční můry společnost, ale je už dávno mrtvý.

Zabil ho Netvor, teď jde jen o to kdy. A za pár minut se vrátí pro mě, o tom není pochyb.

Kdybych tak dokázala nějak zmírnit tu šílenou hrůzu, co cí- tím.

Kdybych tak věděla, jak umlčet ten šílený smích a tepání v hlavě.

Musím se odsud dostat, dřív než se objeví.

Konečně se mi podaří postavit se na nohy; zoufale tápu po vlh- kých stěnách a hledám nějaké dveře; snažím se odplazit dál od té vlhké paže vedle mě.

Domlouvám svým těžkým nohám, aby se přestaly třást, šeptám jim, že je potřebuji tady a teď, musím odtud pryč.

V mém životě ale nikdy nic není tak, jak bych chtěla. Nikdy.

V zámku zarachotí klíč. Někdo je uvnitř, kousek ode mě. Cítím jeho pohled a pak se kolem rozezní smích jako z jiného, mnohem temnějšího světa.

„Proč, Andreo, pověz mi proč,“ pronese s falešným soucitem.

Ten hlas. Ach, ten hlas.

Do hlavy mě udeří nějaký ostrý předmět a já se zhrouťím na podlahu.

Smích a tepání jsou pryč.

Vím, že za pár okamžiků přestanu dýchat.

„Strašně to bolí,“ hlesnu z posledních sil; je to spíš neslyšné zašeptání, absurdní prosba o trochu soucitu.

Netvor mlčí. Skloní se ke mně. Z jeho dechu ucítím veškeré zlo jeho duše, které jsem dřív neviděla.

Strhne mi pásku, abych se mu naposledy podívala do očí.

V poslední vteřině života se sama sebe ptám, jestli někdy můžeme skutečně poznat ty, kteří žijí kolem nás.

ČÁST PRVNÍ

„Zavírání očí naprosto nic nespraví. Když nad něčím zavřeme oči, neznamená to, že to zmizelo. Právě naopak, jakmile oči zase otevřeme, všechno je ještě mnohem horší. Takový už je našeho světa běh, milý Nakato. Člověk nesmí zavírat oči před ničím. To dělají zbabělci. Pohled na realitu nesnesou leda slaboši. I když zavíráš oči a zacpáváš si uši, čas neúpros- ně míjí. Tiktak, tiktak, tiktak.“

Haruki Murakami

ANDREA

pondělí 8. června 2015

Výročí

Dnes mám výročí. Neslavím ale narozeniny ani výročí svatby nebo něco podobného. Dnes jsou to právě dva roky, co jsem utekla z vězení, v němž se proměnil náš barcelonský byt v úzké ulici Santa Anna, a zamkla se do jiné klece, o které jsem si původně myslela, že bude mým vysvobozením. Svobodná se ale necítím; vzdálila jsem se světu ještě víc než předtím.

Vím, že můj manžel Nico mi dodnes ještě neodpustil, že jsme si pouze z mého rozmaru ten stísněný byt v centru Barcelony kdysi pronajali, a ačkoli jsme se v něm nakonec dokázali zabydlet, nastěhovat se do ulice Santa Anna se ukázalo jako to nejhorší rozhodnutí, jaké jsme mohli udělat.

Dost možná mě nenávidí za to, že jsme museli měsíce trpět vedle lidí, kteří se k nám obrátili zády. A navíc, chybělo nám slunce

a vadilo nám věčně svítit v obýváku. Špína, křik opilců ve tři ráno, davy turistů...

Ten byt jsme si pronajali kvůli mně. Ulice Santa Anna je klíčovým místem v románu *Stín větru* od Carlose Ruize Zafóna, alespoň podle mě nejlepší knihy všech dob. Právě v téhle ulici sousedící s třídou Portal de l'Àngel žil hlavní hrdina Daniel Sempere a mně se vždycky líbila představa, že bych nějak dokázala propadnout mezi řádky do čtyřicátých let, kdy mladý Daniel hltal stránky fiktivního románu Juliána Caraxe s takovým zaujetím, s jakým jsem četla jeho příběh já.

Ptala jsem se sama sebe, jestli se Daniel Sempere taky tolik trápil, a pak jsem byla sama sobě k smíchu, možná jsem už tehdy začínala bláznit. Sempere neexistoval, neexistoval ani jeho byt, i když jsem si ráda představovala, že se Zafón inspiroval právě tím mým. Sempere by určitě odmítl snášet věčné reptání mého muže, který nikdy nechápal, jak je pro mě ta kniha důležitá; můj výtisk románu *Stín větru* se totiž ztratil při stěhování, zmizel někde mezi desítkami krabic. Stále doufám, že ho jednou najdu, a to i přes to, že už znám každou kapitolu téměř nazpaměť.

[...] *a procházeli jsme se ulicemi Barcelony uvězněné pod popelavými nebesy a sluncem jako z páry.*

Někdy sním o tom, že vezmu Nica za ruku, donutím ho přísahat, že nevyzradí moje tajemství, a půjdeme spolu na pohřebiště zapomenutých knih. Už nevím, co je realita a co fikce, co je pravda a lež, a cítím se kvůli tomu čím dál tím hůř.

Ani si nepamatuji, kdy přesně to začalo, kdy jsem začala míchat alkohol s prášky na spaní, kdy přesně začala tahle moje pouť do pekel. Vlastně ano, vím to, ale radši na to nemyslím, protože

to příliš bolí. Občas si vzpomenu na to, jak jsem žila předtím, a to pak sama sobě říkám: přestaň mrhat svým časem, je příliš vzácný. Jenomže potom se znovu vrátím na zem a na své předsevzetí, na slib, který jsem si kdysi dala a chtěla ho plnit stůj co stůj, zase zapomenu.

Nico vydělá dost, aby nás oba uživil, a tak jsem se pustila do psaní, celé dny a noci jsem trávila nad svou knihou. Měl to být thriller, ale já jsem nedokázala napsat jediný řádek, který by za něco stál. Postupně jsme přerušili veškeré styky s přáteli, dodnes vlastně nevím proč, a tak se mou jedinou důvěrníci stala sousedka Clara, se kterou jsme se často navštěvovali a díky níž jsem si nepřipadala jako zoufalec. V její přítomnosti jsem se cítila jako sebevědomá žena s vlastními sny a cíli, nezávislá na manželovi nebo na komkoli jiném, která jen čeká, až přijde její chvíle a konečně bude moci zazářit.

Clara byla výjimečná. Byla o tři roky starší než já a žila sama se dvěma kočkami. Neskutečně přitažlivá, vysoká a štíhlá s nádhernými blond vlasy, prostě ten typ ženy, kterým jsem odjakživa záviděla. Stačilo, aby se usmála ve dveřích, a celá místnost se rozsvítila.

Často se mi po ní stýská. Občas ji na chvíli bezděčně pustím z hlavy. Jindy se na ni snažím úmyslně zapomenout. Poslední dva lidé, kteří viděli Claru naživu, jsem já a Nico. Často jsme všichni tři společně chodili na večeři do restaurace La Lluna kousek od domu. Oblíbili jsme si její světlé interiéry jako ze dvacátých let, milovali jsme zdejší dýňovou polévku a lososa v páře s krémovými brokolicovými *ravioli*. Ten večer nás ale Clara pozvala k sobě na pizzu, a když jsme s Nicem odešli domů, zůstala doma sama jenom s kočkami.

Druhý den ráno nás probudila policejní siréna pod okny. Ačkoli byla v naší čtvrti policie kvůli různým pouličním krádežím a rvačkám téměř denně, ten den jsem měla zvláštní předtuchu; něco se mi nezdálo už předchozí večer, kdy jsem se s Clarou loučila. Odcházeli jsme a ona se mi upřeně zadívala do očí a zvláště se usmála; byl to ten nejsmutnější úsměv, jaký jsem kdy viděla, a chvíli mi připadalo, jako by chtěla říct ještě něco jiného než pouhé „Dobrou noc“, ale nakonec mě jen na rozloučenou něžně pohládila po rameni.

Když jsem ráno vyšla z bytu na chodbu, zlé tušení se naplnilo. Přes dveře Clařina bytu byla natažená policejní páska a nějaký policista držel v náruči její dvě kočky, které začaly mňoukat, jakmile mě uviděly.

„To oni, oni byli ti poslední, kdo ji viděl!“ zakřičel soused odnaproti, pan Gregorio, a ukázal na mě prstem; sledoval totiž každý pohyb své mladé a krásné sousedky.

„Co, co se stalo?“ ptal se Nico, stejně zmatený jako já.

„Ještě čekáme na vyjádření koronera, ale zdá se, že vaše sousedka zemřela na srdeční zástavu. Předávkovala se heroinem,“ odpověděl druhý policista.

„Cože?“ zeptala jsem se zděšeně, ještě rozespalá. „To je vyloučené. Clara je... Ne, panebože... Clara je ten nejzdravější člověk, co znám,“ přesvědčovala jsem policistu, zatímco Gregorio si mě zamračeně měřil nesouhlasným pohledem, jako bych za Clařinu smrt snad mohla.

Clara zemřela ráno v pondělí 15. dubna; dnes jsou to už víc než dva roky a já vím, že tahle tragédie mě poznamenala na celý život.

Policie vyslýchala všechny sousedy jednoho po druhém a mě a Nica ze všech nejdéle, protože jsme byli poslední, kdo viděl Claru

naživu. Nikdy na nás ale nepadl ani stín podezření. Když Clara zemřela, oba jsme spali, a i když jsme to nemohli nijak dokázat, bylo zcela očividné, jak nás její smrt zasáhla.

Nico, který pracuje jako právník v prestižní advokátní kanceláři, tehdy využil svých kontaktů a zjistil, že po pitvě a povrchně vedeném vyšetřování byla Clařina smrt uzavřena jako nešťastná náhoda. Podle policie její smrt nezpůsobilo cizí zavinění, ale já tomu nevěřím.

Nikdo mě o tom nepřesvědčí. Můžou to tvrdit sami sobě, můžou to tvrdit ostatním, ale já vím, že se tehdy v noci někdo dostal do Clařina bytu a chladnokrevně a promyšleně ji zavraždil. Pro policii bylo ovšem mnohem pohodlnější ukončit vyšetřování s tím, že Clara byla obyčejná feťačka.

Pamatuji si, že na jejím pohřbu jsem plakala jako snad nikdy v životě, dokonce jsem ani nešla na hřbitov a Nico mě musel odvézt domů; pláču, pokaždé když si na ni vzpomenu, celé ty dva osamělé roky.

Ale to ještě zdaleka nebyl konec. Sousedé z domu se nás začali stranit. Nebyla jsem jediná, kdo si myslel, že Claru někdo zavraždil, a někteří z toho bůhvíproč podezírali nás. Na našich dveřích se začaly objevovat sprosté červené nápisy jako „Svině“ nebo „Zrudý“.

A právě v té době se ze mě začalo stávat to, co jsem teď. Myslím, že Nica Clařina smrt a všechno, co se seběhlo potom, taky zasáhlo, ale jinak než mě. Vždycky všechno vnímal jakoby z dálky, neprožíval věci tak intenzivně jako já.

Abychom unikli z toho stísněného bytu, který nás dusil a v němž jsem se o nás nakonec začala bát, přestěhovali jsme se do téhle

předměstské čtvrti na kraji Mataró. Jsou tu samé monotónní dvouposchodové domky postavené v roce 1965 z červených cihel a obklopuje je zeleň. Hledali jsme klidné místo, kde bychom mohli založit rodinu a kam bychom mohli utéct před tím, čemu jsem začala říkat barcelonské peklo.

Všechno se ale dál zhoršovalo a děťátko nepřicházelo. První měsíce jsem poctivě polykala kyselinu listovou a upravila svůj jídelníček, aby bylo tělo na tu změnu připravené. Nikdo včetně Nica ale neví, že postupem času se ze mě stala politováníhodná feťačka závislá na lécích na uklidnění, kterými si ničím zdraví a které s velkou pravděpodobností brání tomu, aby ve mně vyrostl nový život.

Dnes jsou to dva roky, co jsme se přestěhovali na tohle místo, kde se mé sny rozpadají v prach a kde jsem došla k poznání, že naše štěstí nezávisí ani na tom, kde žijeme a s kým. Štěstí skoro vždycky záleží na nás samotných. Když nejsme šťastní sami, nebudeme šťastní s nikým a na jakémkoli místě na světě. A já nedokážu změnit sama sebe ani svoje vzpomínky. Je mi to tak líto, Nico... Je mi tak líto, co se ze mě stalo.

Jak řekl už Zafón: „*Existují i horší vězení než slova.*“

I dnes, tak jako každé ráno, sedím u našeho nenápadného kuchyňského okna, upíjím kávu, kterou jsem si právě uvařila, a pozoruji každodenní rutinu svých sousedů. Paní Dolores se zrovna chystá vyrazit na nákup a já přemítám, jestli už její osmdesátiletá sestra zemřela, nebo ne. Vážně a trochu záhadně a vyhlížející soused, padesátník, který bydlí o dva domy pod námi – a který, jak mi řekla paní Dolores, se jmenuje Antonio –, právě hodil do kontejneru obří pytel s odpadky; dělá to asi jednou nebo dvakrát

do měsíce. Vždycky se předtím nenápadně rozhlédne ze strany na stranu a o tom, že ho pozorují z okna, nemá ani tušení. Zajímalo by mě, co v těch pytlích je, asi budou pěkně těžké. Neodvážím se ho zeptat, ještě jsem s ním za ty dva roky neprohodila ani slovo.

María s Carlosem si ve dveřích dávají polibek na rozloučenou a vypadají zamilovaně... Carlos působí decentním a rezervovaným dojmem, na sobě má dokonalý oblek a je perfektně oholený, María je krásná a upravená, vypadá, že se tak snad už probudila. Carlos pohladí Mariu po tmavých hedvábných vlasech, nasedne do auta a ještě naposledy jí zamává na rozloučenou; ona se usměje, odhalí řadu dokonalých zubů a rukou se nenápadně dotkne břicha.

Alicia vybíhá na své ranní kolečko, jako vždycky pohroužená ve vlastních myšlenkách. Za ní uhání její pes Matías; má ho radši než svého nového přítele Ismaela, který se k ní právě nastěhoval. Matíasovi visí jazyk z tlamy a kývá se ze strany na stranu. Federico, rozvážný kultivovaný osmdesátník zrovna na rohu, za nímž právě zmizelo Carlosovo auto a vzápětí i běžící Alicia, krmí toulavé kočky. Představitost se mi okamžitě rozběhne na plné obrátky, před očima vidím Carlose s Alicií ve vášnivém objetí, jak nasazují parohy svým drahým polovičkám.

María vytáhne ze schránky dopisy, křečovitě se usměje, zamává mi a já jí kývnou na pozdrav a také se usměju. Z celé ulice jen María ví o mé zvláštní zálibě špehovat sousedy z tepla vlastní kuchyně. Nikdo jiný o mém tajemství nemá tušení. Ale María nevypadá, že by si z toho dělala hlavu.

Je to klidná předměstská ulice s jednotvárnými domy lemovanými piniemi a keři; ulice jako každá jiná, ulice, kde se nikdy nic neděje.

„Tady se nikdy nic neděje,“ řekla mi jednou María. „Ale kdyby se tu něco stalo, ty bys to věděla jako první. A žádný vrah by neunikl spravedlnosti.“

Už dávno mě nic tak nepobavilo. Představila jsem si staříckého Federica, jak jediným výstřelem z lovecké pušky, kterou, jak jsem zjistila, schovává v garáži, účtuje s paní Dolores, protože si po ránu pouští moc nahlas televizi.

Nebo toho pošuka Antonia, jak tráví Alicii, poté co její pes vyčmuchal skutečný obsah jeho pytlů s odpadky, kterými jsem tak posedlá. Ale nejsou to jen ty pytle; každé druhé odpoledne ho vídám, jak nakládá do auta přeplněné kufry a odjíždí neznámo kam. Je snad Antonio sériový vrah? Jednou se v noci, až všichni budou spát, vyplížím ven a jeden z nich otevřu. Možná v něm nic podezřelého ani zajímavého nenajdu. Ale možná že tam mezi odpadky najdu zbytky lidských končetin. Pak si ale řeknu, že udělám nejlíp, když nechám chudáka Antonia na pokoji. Ten smutný výraz má zřejmě proto, že žije sám, a ještě k tomu v takové klaustrofobní díře.

Na první pohled to tu vypadá jako ze škatulky – úplná ulice snů –, ale postupem času to tu člověka spolkně a uvězní jako v kleci. Nastartovat auto a dojet až do centra Barcelony je každý den těžší, je to sice jenom půl hodiny cesty odsud, ale jako by to byl úplně jiný svět.

Něco ale v naší ulici chybí a v těch okolních je toho až příliš: děti. Zdálo by se, že slyšet jejich smích, vztekání a hysterické výkřiky rodičů, kteří uklidňují dětské pŕtky. Asi vědí, jaké mají ve skutečnosti štěstí, i když na to třeba někdy zapomínají. Co bych za to dala, mít v domě malého špunta, který by mi rozbíjel porcelán,

budil mě o víkendu v sedm ráno, schovával vařečky a pokoušel se houpat na lustru v obýváku. Jak ráda bych věděla, jestli by po mně zdědil modré oči a světle hnědé vlasy a po Nicovi trochu divokou neotesanost. Na svoje kuchyňské okno, které mě teď, v době největších veder kvůli mé nespavosti zaměstnává na celé hodiny, bych si s dětmi ani nevzpomněla. Kdybych měla dítě, Antoniovu pytle s odpadky ani šťastné manželství Carlose a Marii by mě nezajímalo.

Kvůli té spoustě kyseliny listové, práškům na uklidnění a alkoholu jsem se nafoukla jako balon a mám problémy se spaním. Říkat, že mám „problémy se spaním“, vlastně není tak úplně přesné, protože ani s prášky na uklidnění zkrátka vůbec nespím. Zavřu oči, a když konečně začnu zabírat, s trhnutím se probudím a zbytek noci strávím pozorováním Nicova černého rozčuchaného zátylku. Někdy se uprostřed noci seberu a jdu do pracovny psát, většinou ale spíš sejdu dolů do kuchyně, kde není takové horko, a zírám z okna do pusté tmy venku. Cítím se provinile, protože vím, že Nico si přeje dítě stejně, nebo dokonce víc než já, a já mu ho nedokážu dát. Před časem jsme dokonce mluvili o umělém oplodnění, ačkoli já jsem se stále ještě nevzdala naděje, že bych mohla otěhotnět přirozeně; cítím, že pořád máme šanci. Problém ale je, že Nico se mnou už dva měsíce nechce spát. Odtahuje se ode mě, jako bych už pro něj nic neznamenala, jako by mě chtěl vyrvat ze svého života, a nejhorší na tom je, že já si svůj život bez něj nedokážu představit.

Potkali jsme se před deseti lety. Já jsem byla třiadvacitiletá navivka, on pětadvacitiletý sebevědomý frajer. Každý jsme se stál se svými kamarády před kinem a ani jednoho z nás nelákal film, na

který chtěli jít ostatní. Nico si toho všiml, šel přímo ke mně, trochu přidržle a arogantně se usmál a se spikleneckým pohledem v přivřených světle hnědých očích mi navrhl, abychom šli na film spolu: „My dva máme lepší vkus, ne?“

A tak jsme se ocitli, on a já, dva lidé, kteří se vůbec neznali, v prázdném sále na filmu *Elsa a Fred*, zatímco naši kamarádi pojídali popcorn a kochali se vypracovanými bicepsy Brada Pitta a kočičím pohledem Angeliny Jolie ve filmu *Pan a paní Smithovi*.

Je to už dávno, co mě Nico hltal pohledem, moc dávno, co jsem po jednom z našich nekonečných orgasmů poslouchala jeho ochraptělý hlas, jak šeptá „jsi tak nádherná“, a hladila jsem v dozívající extázi jeho tmavou kůži a rozčuchané vlasy. Už je to dlouho, co pro mě Nico nedýchá. Už to není ten hrdina z pohádky, kterého jsem si kdysi vzala.

Uslyším na schodech jeho kroky.

„Ahoj,“ pozdraví suše.

„Ahoj,“ odpovím unaveně.

„Co budeš dneska dělat?“ zeptá se. Nalije si šálek kávy a vezme si opečený toust.

„Mám prohlídku u gynekologa... Nechceš jít se mnou?“ navrhnou. Upřeně se na něj zadívám a doufám, že mi pohled oplatí. Haló! Tady jsem! Podívej se na mě! Proč už se na mě nedíváš jako dřív? Proč už pro tebe nejsem ta nejúžasnější, ta jediná na světě?

„A proč?“

„Kvůli tomu umělému oplodnění, abychom se rozhodli, jestli do toho jdeme.“

„Rozhodni se sama. Dělej si, co chceš.“ odpoví lhostejně.

A jde do koupelny.

Ještě nedávno by mě po probuzení políbil. Teď mě sotva odměřeně pozdraví; pusu mi dá, jen když odchází do práce a já ho o to požádám.

A upřímně, vůbec se mi nelíbí být slaměná vdova, prosit se o polibky od vlastního manžela, jako by to byla nějaká prémie za odměnu.

Tohle se ze mě stalo? Tohle jsem vážně já? To je naprostá noční můra.

Nenávidím tě. Nenávidím tě. Nenávidím tě, opakuje hlásek v mojí hlavě a způsobí, že dostanu chuť na svůj obvyklý koktejl z alkoholu a prášků na uklidnění. Z toho, jak se ke mně poslední dobou Nico chová, mám dojem, že o mojí závislosti ve skutečnosti ví a že mě za to nenávidí. Když je doma, snažím se kontrolovat. Když odjede na služební cestu, nemám pod kontrolou vůbec nic.

Jednou večer, když byl Nico pracovně v Zaragoze – jsem pozvala na večeři Mariú. Když odešla, dostala jsem se do stavu, kdy jsem nevěděla o světě. Nevím, co přesně se stalo, ale probudila jsem se nahá na zemi v garáži. Netuším ani, jak jsem přišla k hluboké řezné ráně na rtu a modřině na tváři. Od té doby na ten pocit naprosté ztráty paměti nemůžu zapomenout. Ve skrytu duše si přeju, aby Nico odjížděl častěji a nechával mě tu samotnou, abych se nemusela kontrolovat. Šílenství je nebezpečná závislost, ale momentálně není nic jiného, co by mi dokázalo skutečně ulevit.

On má svůj bezpečný stereotyp. Odejde z domu, dorazí do kanceláře v centru Barcelony, pracuje a pak se vrací, v myšlenkách u svých případů. Můj život je ale jiný: skoro celý den trávím doma a vymýšlím si příběhy; zatím nevím, kam mě dovedou, snad je

jednoho dne budu schopná přenést na papír; a abych zapomněla na vlastní mizérii, sleduji životy cizích lidí.

Polykám slzy, které vyvolala Nicova lhostejnost, a znovu hledím skrz okenní sklo. Je osm ráno a většina mých sousedů odchází do práce. Za pár minut proběhne Alicia s Matiasem cílovou rovinkou své denní dávky zdravého pohybu a milostných dostaveníček s Carlosem, která existují jen v mojí hlavě, a odjede do Barceony. V devět hodin možná María nasedne do auta a pojedje na nákup; v půl jedenácté začne paní Dolores zalévat – má nejkrásnější a nejupravenější zahrádku v ulici – a Federico vyjde na zápraží a pronese: „Máme to ale v téhle ulici štěstí. Dneska mladým zahrádka nic neříká.“ Něco na tom je. Ostatní zahrady jsou fádni a jednotvárné, o víkendu tak sotva posekáme trávníky a zachráníme holý život těm několika málo usychajícím ovocným stromům, které tu už byly, když jsme se nastěhovali.

Antonio vystrčí nos z domu až v sedm večer, naloží do auta dva kufry a odjede. V duchu si slíbím, že tohle bude ta noc, kdy jeho tajemství přijdu na kloub – vždyť by to klidně mohl být sériový vrah. Tak si to plánuji skoro každé ráno, ale když se setmí, nikdy se ničeho neodvážím; můj život přece není běčkový thriller z odpoledního víkendového vysílání.

Dnes budu zase celý den sedět doma a snažit se k sobě nějak smysluplně sešit slova svého neexistujícího románu, zatímco můj muž bude trávit den zavřený v kanceláři v ulici Muntaner se svojí sekretářkou, která je nejen mladší, ale jistojistě také mnohem krásnější než já.

Nico se vrátí do kuchyně, na sobě má sako.

„Kdy se dneska vrátíš?“ zeptám se ho a dopiju kávu.

„Co nejdřív to půjde, dnes přijede Víctor.“

„Víctor?“

„Můj bratr.“

„Co tady bude dělat tvůj bratr?“

„Říkal jsem ti to přece minulý týden, pár dní tu pobude.“

Nic takového mi neříkal. Nebo si to nepamatuji.

„Žije přece v San Francisku, ne? Přijel sem na dovolenou?“

„Ne, vypadá to, že se vrací Barcelony natrvalo, ale úplně jistý si nejsem. Bude tu jen pár dní, o nic nejde. Přece jen je to můj bratr a nechci se k němu obracet zády. Jestli potřebuje pomoc, chci tu pro něj být.“

„Potřebuje pomoc? Co se mu stalo?“ předstírám, že mě Nicův bratr zajímá, a zatvářím se vyděšeně, ve skutečnosti je mi to ale úplně jedno.

„Nevím! Ptal se, jestli by u nás mohl chvíli zůstat, to je všechno. Zdál se mi trochu nervózní, ale on byl vždycky divný, tak jsem to přešel. S rodiči se nesnese, tak chce být radši tady.“

„Super,“ pronesu ironicky.

„Vrátím se brzy, ano? Víctor by měl dorazit kolem šesté.“

Doprošovat se o pusu na rozloučenou už se mi nechce, Nico se vytratí z kuchyně a pak, když umývám nádobí od snídaně, zahlédnu jeho auto, jak rychlostí šedesáti kilometrů za hodinu mizí v zatáčce, a mimochodem tak překračuje povolenou rychlost: měl by jet maximálně třicet.

Víctora jsem viděla jenom dvakrát v životě, je to už hodně dávno. S Nicem i s rodiči je v kontaktu jen málo, zavolají si tak jednou za tři měsíce. Mám za to, že se živí tím, co vystudoval: architekturou. Od začátku mi moc nesedl, asi za to mohl i jeho lhostejný

postoj ke zbytku Nicovy rodiny. Když jsme se viděli poprvé, působil na mě nafoukaně, za celou dobu o mě, tehdy už oficiální přítelkyni jeho jediného bratra, neprojevil sebemenší zájem. Neptal se, jak se mám, co dělám, jestli jsem z Barcelony nebo odkud. Nezeptal se mě na nic z toho, na co se lidí obvykle ptáme, když je potkáme poprvé v životě, a pochybuji, že si vůbec pamatuje, jak vypadám. Nijak mi při těch dvou příležitostech, kdy jsme se viděli, neusnadnil, abych se k němu přiblížila. Působil dojmem člověka, který si kolem sebe z neznámých důvodů vystavěl tlustou zeď, přes kterou k němu nikdo nemůže. Tichý, divný patron, kterého právě teď nemám tu nejmenší chuť hostit v domě.

Přesto si myslím, že by se měl Nico s Víctorem vídat častěji. Nic by se nestalo, kdybychom ho občas zaletěli do San Franciska navštívit. Kdybych já měla sourozence, určitě bych se s nimi vídala víc, i kdyby to mělo být jen kvůli společným genům. Ti dva o sobě nevědí nic. Nico o Víctorovi vlastně vůbec nemluví.

Úvahy nad Nicovou rodinu mě přivedou na myšlenku, že už je to dávno, co jsem naposledy mluvila s mámou... Možná jí pak zavolám.

Otráveně vyjdu po schodech nahoru, ustelu postel a posbírám špinavé oblečení. Pak si dám pětiminutovou sprchu a hodím na sebe to první, co najdu ve skříni: jednoduché džíny a šedou košili. Ještě nedávno bych se půl hodiny rozhodovala, co si obléct. Když jsem ještě nebyla oteklá jako meloun, docela mi to slušelo a ráda jsem se hezky oblékala.

Manželka advokáta a budoucí spisovatelka musí být šik, říkála jsem si v duchu.

Teď je mi to jedno. Pod nezvykle modrýma očima, které mi může leckdo závidět, mám kruhy a oči jsou opuchlé a bez lesku.

Kolem nich zatím nenápadně vystupují vějířky vrásek, zatímco podél koutků úst už jsou to dvě nestydatě hluboké rýhy. Musím se o sebe víc starat. Neměla bych tolik kouřit a měla bych si koupit nějaké hydratační krémy, o kterých mluví herečky v televizi. Suché poničené vlasy s prosvítajícími šedinami si svážu do culíku – výsledek mě trochu zklame – a snažím se naaranžovat košili tak, aby zakryla faldy přetékající z riflí, které už skoro nedopnu.

O pár minut později je to moje auto, které mizí za zatáčkou. Jedu na gynekologickou prohlídku do centra Barcelony a ptám se sama sebe, jestli mě taky někdo sleduje schovaným za oknem v kuchyni.

Ze smutné nemocniční čekárny bych nejradši utekla. Zelené stěny a dlaždičky z šedého mramoru mi nahánějí strach. Některé ženy kolem mě už čekají na výsledky a v očích mají zvláštní lesk, který jsem v těch svých taky jednou viděla.

Možná už jsou pár týdnů v jiném stavu nebo jim ta samá gynekoložka, která mi pokaždé opakuje: „Buďte trpělivá, však se dočkáte“, před chvílí dala naději, že už jsou konečně těhotné, a teď jen čekají, až se jejich naděje potvrdí. Je pravděpodobné, že se o sebe starají líp než já a že byly kvůli těhotenství ochotné vzdát se svých závislostí. Mně se to nepodařilo a nedaří a cítím se kvůli tomu jako nula.

Potkat těhotnou ženu na ulici je teď pro mě těžké. Pokaždé si říkám, proč ne já. Proč ona, a já ne? Nejdřív začnu spílat sama sobě, pak z toho upadnu do deprese a jediné, na co mám chuť, je někam se zavřít a brečet, dokud mi nedojdou slzy. A aby toho nebylo málo, cítím se opuštěná a odmítaná mužem, který posledních deset let představoval celý můj svět.

Všichni se ptají, kdy budeme mít miminko, a já cítím jen bolest. Stačilo by jen trochu používat mozek a nikdo by se tak nikdy žádného bezdětného páru neptal.

„Andrea Fernándezová,“ zavolá od dveří ordinace sympatická mladá tmavovláška v bílém a mile se na mě usměje.

Sebejistě vkročím do dveří, i když uvnitř se třesu jako sulc. Co když je od minule něco jinak?

„Tak jak se daří?“ zeptá se Martha, moje gynekoložka. Chodím k ní odjakživa. Je jí něco kolem padesáti, má šedivé vlasy a pronikavé oči, které vzbuzují důvěru. Moc často se neusmívá, ale když to udělá, zablyští se jí v ústech bílé, dokonale rovné zuby.

„Žádná změna, mám se dobře,“ lžu.

Upřeně se na mě podívá a nabídne mi místo naproti sobě u stolu.

„Co budeme dělat, Martho?“ zeptám se nejistě.

„Andreo, ve vašem případě žádný problém s věkem není, jste mladá, je vám třiatřicet. Je sice zvláštní, že se vám zatím nepodařilo otěhotnět, ale není důvod panikařit. Jsou páry, které čekají ještě mnohem déle.“ V očích má lítost. Nesnáším, když mě lidi litují. Pak očima znovu přelétne mojí zdravotní kartu. Ví, že už dva roky беру prášky na uklidnění, ale netuší, o jaké množství jde, to jsem jí samozřejmě zatajila. Zřejmě si myslí, že až otěhotním, nemůžou mi nijak uškodit. „Ani vy, ani váš manžel nejste neplodní a žádné jiné zdravotní problémy nemáte. Takže,“ na okamžik se zarazí, „jaké řešení pro vás připadá v úvahu?“

Ticho. Už jsem si tak zvykla potlačovat pláč, že jediné, co mě prozradí, je třesoucí se brada. Po chvíli se ovládnou, pokrčím rameny, nakrčím čelo a čekám, s čím přijde ona.

„Máme několik možností,“ nadechne se. „Existují celkem tři různé preparáty na podporu plodnosti. Nic není ztraceno. Všechno lze řešit, ano? Ale i tak pořád můžeme ještě chvíli počkat. Jak už jsem říkala, ve srovnání s jinými jeden rok ještě nic neznamená.“ Nadechne se, proplete si prsty a rozhovoří se o možných řešeních a já ji pozorně poslouchám. „Na jedné straně je tu možnost ovariální hyperstimulace. Jedné se o přípravek, který podporuje uvolňování vajíčka. K té kyselině listové, proteinům a vyvážené stravě bych vám předepsala ještě klomifen citrát, což je nejběžnější přípravek na podporu ovulace, nebo gonadotropiny, které se podávají nitrožilně v injekcích. Co vy na to?“

„Má to nějaké vedlejší účinky? Po těch proteinech a kyselině listové jsem oteklá.“ *A co když je smíchám s whisky a léky na uklidnění?* Na to se ale samozřejmě nezeptám.

„Ano, vedlejší účinky se mohou objevit. V případě klomifenu můžete pociťovat nevolnost, dušnost, změny nálad a bolesti na spáncích. Injekce gonadotropinů někdy způsobují otoky a bolesti břicha. Ale pořád je to nejšetrnější možné řešení. Ve vašem případě bych se do žádných chirurgických zákroků nepouštěla. Časem by připadala úvaha intervence v oblasti Fallopiovy trubice, to by mohlo pomoci, aby vajíčka včas sestoupila z vejcovodů do dělohy.“

„Tak to radši ty léky.“

Vzdychnu a otru si oči.

„A umělé oplodnění jste zvažovala?“

„Nejjednodušší mi zatím přijde ten přípravek na podporu plodnosti. Z injekcí mám hrůzu.“ Už jen při pouhé představě, že mi někdo něco bodá do žíly, mi běhá mráz po zádech. „Zkusila bych ty prášky.“

„Klomifen citrát.“

„Jsou to prášky, ne?“

Martha si sedne a mlčky mi napíše recept. Mám strach, že se na tom klomifenu stanu taky závislá. Jako by snad nějaké pilulky mohly zachránit moje manželství.

„Předepíšu vám zatím jedno balení, bere se jedna denně vždy ve stejnou hodinu, od pátého dne cyklu. A Andreo, nemíchejte je s prášky na uklidnění, jasné?“

Neodpovím, protože něco takového nemůžu slíbit, je to silnější než já.

„Přijďte na kontrolu za dva týdny a uvidíme.“

Rozloučím se s Marthou s receptem v ruce. Ačkoli říká, že rok čekání je málo, neubráním se myšlence, proč mi ty prášky nepředepsala dřív, než se moje manželství ocitlo na pokraji zkázy a než mě Nico začal přehlížet jako krajinu. Pochybuji, že si ten nový přípravek vůbec vyzvednu v lékárně, ostatně jaký by to teď mělo smysl? Nechci přivést na svět dítě, o které jeho vlastní otec nestojí, to bych si nikdy neodpustila.

Schovám recept do kabelky, a když odjíždím z nemocnice, musím myslet na svého švagra a na to, že jestli po něčem právě teď toužím ze všeho nejméně, je to mít v domě Nicova bratra.

Cizinec na návštěvě

Alicia přijíždí domů maximální povolenou rychlostí třicet kilometrů za hodinu. Ví, že její přítel Ismael do práce nechodí, před chvílí jsem ho viděla venčit Matíase. Nikdy jsem s ním nemluvila

a ani po tom nijak netoužím. Kouří trávu, pije pivo u sousedního domu a nechává tam poházené plechovky. Navíc se nezdá, že by si svoje dredy myl moc často. Alicia má špatný vkus na chlapy, ale já jí rady dávat nebudu. Nechci ani nemůžu.

Paní Dolores sedí už dvě hodiny na terase a upíjí limonádu. Tváří se, že čte, ale už půl hodiny neotočila stránku.

Antonio za půl hodiny vyrazí z domu, už ve tři hodiny odpoledne jsem ho viděla nakládat do auta obří kufry.

Federico strávil jako obvykle víc než tři hodiny klábosením s paní Dolores. Povídali si o počasí, o globálním oteplování, o tom, jak byli před šedesáti lety krásní a že je jejich děti málo navštěvují. Teď asi sedí ve svém ušáku z hnědé kůže, na stolku vedle má šálek čaje a dívá se na nějaký dokument na kanálu 2.

Maríu jsem celý den neviděla. Chodí ven docela často, samé pochůzky ve městě, jako by pořád měla co na práci. Posledních pár dní ale moc nevychází. Občas se dopoledne staví u mě na kafe, možná tu zvonila, zrovna když jsem byla u gynekoložky. Namluvíme toho pokaždé docela dost, ale většinou jen o povrchních věcech, vlastně ji ani moc neznám.

María a Carlos se přistěhovali před deseti měsíci. Když jsem to zjistila, byla jsem nadšená. Už mě nebavilo pořád zvyšovat hlas, jen aby mě Federico a paní Dolores slyšeli; s Alicií, holkou z lepší rodiny, jejíž rodiče se odstěhovali na důchod do Galicie a nechali celý dům jí a jejím „vážným známostem“, jsem už neměla vůbec nic společného a pak tu byl jen podivín Antonio a jeho život zahalený tajemstvím. Říkala jsem si, že s Maríou a Carlosem si určitě budeme rozumět, protože jsme stejně staří, mohli bychom někdy jít spolu na oběd, někam si vyrazit... ale

nic z toho se zatím nestalo; jen jednou, krátce poté co se nastěhovali, jsme u nich byli na večeři. Nicovi tehdy moc do oka nepadli. Ptát se proč nemělo cenu, protože Nico nesnáší osmdesát procent celého lidstva. Mně ale přijdou fajn, hlavně Maríia. Hodně připomíná Claru, ze všeho nejvíc svým smyslem pro humor: dokáže stejně jako Clara brát v klidu spoustu věcí, ze kterých bych se já už dávno hroutila.

Navíc toho máme dost společného, třeba že Carlos i Nico jsou celý den pryč. Jen s tím rozdílem, že Carlos je do své manželky stále zamilovaný až po uši; pokaždé když ho vidím vystupovat z auta s kytkou v ruce, závidím jí.

Maríia je hodně jiná než já. Stará se o sebe a pěkně se obléká. Je to prototyp dokonalé ženy, vypadá jako z filmu z padesátých let s perfektně nalíčenými paničkami v nažehlených sukniích a blůžkách. Pořád chodí v botách na podpatku a zdá se, že ji nikdy nebolí nohy, což je schopnost, kterou jsem vždycky připisovala jen modelkám nebo mimozemšťanům. Nikdy jsem ji neviděla s kruhy pod očima a make-up má stejně dokonalý jako úsměv. Občas nosí brýle a moc jí sluší. Kdybych si vzala brýle já, ztratila bych i tu poslední špetku atraktivity, co mi ještě zbývá. Říkala, že vystudovala pedagogiku, vystřídalala spoustu různých pracovních pozic a nakonec se, stejně jako já, rozhodla zůstat v domácnosti. Vypadá, že je tak spokojená. Carlos pracuje v německé farmaceutické firmě, a tak se rozhodně nemají špatně.

„Co bys dělala, kdybys měla pocit, že má Carlos milenkou?“ zeptala jsem se jí jednou.

Dala se do smíchu a šibalsky se na mě podívala svýma hlubokýma pistáciově zelenýma očima.

„Nechala bych ho, ať se pobaví. Aspoň by mi dal chvíli pokoj, když se vrátí z práce domů.“

Já jsem se nesmála. Stalo se to už před několika měsíci; v té době jsem začala podezírat Nica, že má románek se svojí sekretářkou. Několikrát už jsem plánovala, že se nečekaně objevím v jeho advokátní kanceláři a najdu je, jak souloží na Nicově pracovním stole. Ale pak si vždycky řeknu, že co oči nevidí, srdce nebolí, a dál hraju roli podváděné manželky, která se vždycky všechno dozví jako poslední a nepřestává doufat, že si pořídí dítě s mužem, který se jí nedotkne už ani prstem.

Z přemýšlení mě nepříjemně vytrhne taxík, který zastaví před naším vchodem. Dopiju kávu, odložím hrnek na mramorovou kuchyňskou linku a nakloním se k oknu blíž, abych zjistila, jestli ten muž, který právě platí řidiči, je skutečně můj švagr. Nepamatuji si, že by byl tak vysoký a měl tak vypracovanou postavu. Ani jsem si tehdy nevšimla, jak moc je Nicovi podobný – mohl by klidně být jeho dvojče. Tytéž černé vlasy, stejné, trochu šikmé oči barvy medu a tmavý odstín pleti. Na tváři má několikadenní strniště, a i když to není typický krasavec, vypadá přitažlivě.

Víctor pomůže taxikáři vyložit z auta obrovský černý kufr a pak, když taxík zmizí v zatáčce, se mlčky zadívá na náš dům. Váhám, jestli mám jít otevřít dveře hned, nebo raději počkat, až zazvoní, ale pak Víctor zabloudí pohledem směrem ke kuchyňskému oknu a všimne si mě.

Neusměje se ani nenaznačí pozdrav. Úpěnlivě si přeju, aby Nico už byl doma. Zatraceně, vždyť je sedm, měl tu už dávno být. Říkal přece, že se vrátí brzy. A já hloupá mu věřila. Že mu vůbec ještě

něco věřím. Víctor ukáže směrem ke dveřím, já kývnu a jdu mu otevřít.

„Ahoj Victore,“ přivítám ho s nuceným úsměvem.

„Jak se vede?“ odpoví.

„Dobře, čekám... na tvého bratra.“

„Hm.“

Kufr nechá stát u schodů, projde vstupní chodbičkou a pak se zastaví a opře se o vchodový oblouk mezi obývánkem a kuchyní. Zvedavě se rozhlíží, jako by snad něco hledal. Neřekne jediné slovo ani nepoprosí o dovolu, udělá další krok a vejde do obýváku, čímž mě znervózní ještě víc.

Zvedne ze stolku zarámovanou fotografii mě a Nica v den naší svatby. Smějeme se na ní a vypadáme šťastně. Přivře oči a pohrdlivě se ušklíbne, což nevím, jak si vyložit.

„Škoda že jsi nemohl přijít na svatbu,“ řeknu, abych trochu prolomila ledy.

„Hm...“

Zjevně nemá vůbec chuť si se mnou povídat, ostatně stejně jako při posledních dvou příležitostech, kdy jsme se setkali. Ani se nenamáhá věnovat mi jediný pohled, což mě znervózní; vzhledem k tomu že je u mě na návštěvě, by se měl chovat trochu zdvořileji.

„Dáš si něco?“ ptám se nejistě. „Máš jet lag?“

„Co bys řekla?“ zeptá se arogantně.

Nevím, jaké to je mít jet lag. Moc jsem toho nenacestovala, nejdál jsem byla na svatební cestě v Itálii. Prostě ho tu musím pár dní strpět. Bude to pár dní, jen pár dní, snažím se uklidnit samu sebe, přesto mě jeho hrobové mlčení a upřený, absolutně nicneříkající pohled vyvádějí z míry. Dívám se do země, připadám si jako idiot

a v krku mi roste nesnesitelný knedlík. Je mi ještě hůř než předtím, nechci ho tu.

„Jdu vařit večeři. Jestli chceš, dej si sprchu, prohlédni si dům. Koupelna je nahoře. Chovej se tu jako doma,“ říkám a doufám, že se ho tak na chvíli zbavím.

„Hm...“

Mám sto chutí mu říct, že jestli ještě jednou zopakuje to svoje „hm“, poletí z domu a kufr hned za ním, ale místo toho se jenom usměju, jdu do kuchyně připravit něco k jídlu, ale nepřestávám ho poočku sledovat. Chci udělat bramborovou tortillu, umím moc dobrou. Taky to bylo první jídlo, které jsme s Nicem v tomhle domě jedli.

Už jsou to dva roky, proběhne mi hlavou. Dva roky v domě, který jsme chtěli vyplnit dětským křikem, nočním pláčem, smíchem a radostí našich dětí... a zatím se z něj stal jen domov jednoho chladného odtažitého muže a jedné den za dnem tlustší, ošklivější a nemotornější ženské.

„Kdy přijde Nico?“

Otočím se a uvidím Víctora, který se už zase opírá o rám dveří v kuchyni a pozoruje vrchol mého dnešního pracovního úsilí spočívající v oloupaní několika cibulí. Do prdele. Proč si nejde dát tu sprchu? Proč je pořád tady a pokouší se předstírat, že nám to oběma vyhovuje?

„Už tu měl dávno být,“ odpovím a kouknu na hodiny. Mám pocit, že se ručičky nehýbají, jako by se zastavil čas. „Dáš si něco? Kafe, čaj?“

„Máte pivo?“

„Klidně si dej,“ ukážu na ledničku.

Víctor se poprvé usměje a jeho upřímný výraz mi v tu chvíli připomene Nica, jaký kdysi býval. Když se Nico usměje teď, vypadá to nuceně, nepřírozeně. Zdá se, že Víctor úsměv předstírat nemusí. Když si to uvědomím, docela mě to překvapí. Vytáhne z útrobu lednice plechovku celou pokrytou ledem, ale místo aby si šel sednout do obýváku, zase si stoupne do kuchyňských dveří přímo proti mně.

„Nechceš se jít osprchovat nebo tak něco?“

Nepodám to jako otázku, spíš jako výzvu.

„Vadím ti tady?“ zeptá se Víctor.

„Co? Ne, ne... dělej si, co chceš.“

Začnu nervózně a chaoticky pobíhat po kuchyni. Oloupu cibuli, nakrájím brambory na tenké plátky, postavím na vařič pánev s olejem.

„Proč jsi přijel?“ zeptám se ho, otočím se a zjistím, že mě celou dobu sleduje.

Setřu si pot z čela a jdu si nalít vodu. To je ale vedro!

„To víš, začala mi chybět rodina.“

Na jeho odpovědi by nemuselo být nic divného, kdyby ji ale ji nevyhrkl v takovém spěchu, že se málem zakoktal, nesklopil oči a nevyhnul se mému pohledu. Je možné, že si se mnou jen pohrává moje fantazie autorky thrillerů, která je zvyklá hledat v každém jeho temné stránky, nicméně mi připadá, že tohle není ten skutečný důvod, proč je Víctor tady.

Víctor je stejně starý jako já, a pokud si dobře vzpomínám, architekturu odešel studovat do San Franciska, když mu bylo osmnáct. Takže je to patnáct let. Já bych se přes oceán v životě neodvážila, natož takhle mladá. Jinak o jeho životě nic nevíme,

tedy aspoň já ne. Proč se vrátil? Nebylo by pro něj jednodušší bydlet zase u rodičů jako posledně? Nico o Víctorovi skoro nemluví, a když jsem se na něj jednou vyptávala, dokonce se mi zdálo, jako by se zlobil; zatvářil se nepřístupně a místo odpovědi jenom něco zabručel. Mám dost vlastních problémů a závislostí. Ale Víctor je jedna velká záhada, kterou bych chtěla objasnit stejně nebo možná víc než záhadu Antoniových pytlů s odpadky.

„Asi je ti divné, proč jsem radši nešel bydlet k našim,“ čte mi myšlenky. Znervózňuje mě na něm úplně všechno, každé jeho slovo, zneklidňuje mě i jen jeho pohled. „Jak asi víš,“ pokračuje, „mezi mnou a bratrem to není nic moc... Možná jsme oba moc velcí individualisti, rodina nás nikdy moc nebrala. Pak si ale člověk uvědomí, že rodinu potřebuje, udržovat vztahy... zůstat v kontaktu... říkej tomu, jak chceš.“ Lokne si piva a znovu mě zrentgenuje pohledem. Cítím se nesvá, v krku mi pořád vězí knedlík a špatně se mi dýchá.

„Nechci vás tu obtěžovat, vyřeším si nějaké záležitosti a zas odjedu,“ řekne tajemně.

„Záležitosti?“

„Hm...“

Víctor se otočí a s pivem v ruce zamíří nahoru po schodech. Ještě chvíli zaraženě přemýšlím o těch tajemných „záležitostech“, které musí můj švagr vyřešit, a pak zaslechnu, jak Víctor nahoře postupně otevírá dveře a hledá koupelnu. O pět minut později, když už mi na pánvičce prská cibule, slyším, jak z kohoutku v koupelně teče voda.

Nic z toho, co řekl, nedává smysl.

Proč se chce teď, po tolika letech začít znovu stýkat? Provedl snad něco, z čeho má tak černé svědomí, že se teď chce vidět

s bratrem, který ho nikdy nezajímal? Proč si vlastně nikdy nerozuměli?

Jako dva cizinci

Bramborová tortilla stýdne na stole v kuchyni. Víctor je v koupelně už víc než hodinu a jako správná hostitelka bych se asi měla jít přesvědčit, že je v pořádku.

Nico stále nedorazil, volala jsem mu už celkem třikrát a pokaždé mu nechala v hlasové schránce vzkaz, že jeho bratr už je tady.

Otevřu zásuvku, kam jsem ráno schovala recept na klomifen, který mě odtamtud od té doby vyčítavě pozoruje. Mám si ho jít vyzvednout, nebo ne? Chci mít s Nicem dítě? Vážně tohle chci? Teď už si tím nejsem tak jistá. Dlouze se zamyslím a zapálím si cigaretu, ačkoli od té doby, co se snažíme o miminko, jsem s tímhle zlozvykem chtěla skončit už nejmíň tisíckrát. Ale když to podle doktorky vypadá tak nadějně, proč se kouření vzdávat? Koneckonců, s tím, v čem teď lítám, se to nedá srovnávat.

Hodinové ručičky se zrovna chystají posunout z půl deváté o minutu dál, když Víctor otevře dveře od koupelny.

„Všechno v pořádku?“ volám z kuchyně.

„Hm,“ zabručí.

Sejde dolů po schodech. Použil můj levandulový sprchový gel, ve vzduchu se teď vznáší jeho vůně. Převlékl se, místo džín si natáhl šedivé tepláky a tmavomodrou košili, která mu tolik slušela, vyměnil za pohodlné zelené tričko.

Mám strach z dalšího nepříjemného ticha, a tak si zase sednu k oknu a pozoruji, co se děje v ulici, jak to mám touhle dobou ve zvyku, a Víctora si nevšímám.

Antonio už je asi pryč, kvůli Víctorově návštěvě jsem zmeškala, jak v sedm večer nakládá černé kufry do svého červeného fiatů a pak odjíždí bůhvíkam.

Paní Dolores nechala knížku a prázdnou sklenici od limonády ležet na proutěném stolku na terase a soudě podle světla je teď v kuchyni. Asi vaří večeři, za chvíli se začne ulicí linout vůně sardinek, jejího oblíbeného letního jídla. Ismael venčí Matíase, v ruce zapáleného jointa, a mně znovu bleskne hlavou, jak je ten kluk nesympatický. Maríá vyšla ven, aby přivítala Carlose, který právě zajíždí s autem do garáže. Ale podle toho, co vidím z okna, mi připadá, jako by ji náš dům zajímal víc než její manžel.

„A co ty, jak se vlastně máš?“ zeptá se Víctor.

„Píšu. Thriller. Ráda pozoruju, co se kolem mě děje,“ odpovím, aniž přesně vím proč.

„Hm, zajímavý. Ta tortilla vypadá vážně dobře. Ani nevím, kdy jsem ji jedl naposledy. V žádné španělské restauraci v San Francisku ji neumí pořádně udělat.“

Mluví pomalu a ztěžka. Možná nebude tak hrozný, jak jsem si na začátku myslela, možná že nám s Nicem prospěje, když někdo trochu nabourá náš stereotyp. Zrovna se chystám Víctora ve vtipu ujistit, že tohle bude ta nejlepší bramborová tortilla, kterou kdy jedl, když v zámku zarachotí klíč a vzápětí se otevřou vchodové dveře. Nico je doma.

Víctor se zvedne a jde za ním do předsíně, ale žádné emotivní přivítání po letech ani vřelé bratrské objetí se nekoná. Jejich první

setkání je dost chladné, odtažité a celkově zvláštní. Pozdraví se pouhým kývnutím hlavou a pak se na sebe upřeně zadívají. V tu chvíli mi připadá, jako by si jeden druhého vyzývací měřil. Atmosféra zhoustne, vůně levandule se vytratí a ve vzduchu visí zvláštní vlhkost, kterou pokaždé vnímám v napjatých situacích, kdy sama nevím, co s rukama.

„Jak je?“ zeptá se Nico.

„Co ty?“

Nico ignoruje bratrovu otázku a zamyšleně zamíří do kuchyně. Teď když jsou pohromadě v jedné místnosti, je ještě patrnější, jak moc si jsou podobní. Nico je trochu menší a štíhlejší, má tmavší pleť a plnější rty, ale až na pár drobností vypadají jako jednovaječná dvojčata.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekne Nico a vyhne se mému pohledu, jak je v poslední době jeho nepříjemným zvykem. Ach jo, domove, sladký domove...

Ukrojí si kousek tortilly, položí si ji na talíř a posadí se ke stolu.

„Vy dva nebudete večeřet?“ houkne neomaleně.

Je mi jasné, že se mě nezeptá, jak to dopadlo u gynekoložky ani jak jsem se celý den měla. Ale že se chová stejně i ke svému bratrovi, kterého celé roky neviděl, mě úplně rozhodí.

„Jdu se projít,“ řeknu. „Snad vám to bude chutnat.“ Nico se na mě ani nepodívá. Ve Víctorových očích čtu lítost. Zase ta zatracená lítost v očích cizích lidí, už zase ten soucit. Jak já ho nenávídím. Nenávídím. Nenávídím.

Vyjdu ven na ulici. Uvědomím si, že ji znám líp z kuchyňského okna než zvenku, a zadívám se směrem k domu Maríi a Carlose. Zdá se, že jsou oba v obýváku, skrz bílé záclony zahlédnu nepřírozně

prudké Carlosovy pohyby. Zarazím se. Maríá má založené ruce a vypadá to, že na ni Carlos křičí. Není jí sice moc dobře vidět do obličeje, ale připadá mi, jako by přivírala oči, krčila čelo a od svého manžela se odtahovala. Sobecká část mého já se zaraduje, podle všeho nejsem jediná, kdo má v manželství problémy. Má je i tak očividně zamilovaná dvojice jako Maríá a Carlos. A podle toho, co vidím za oknem, dost velké.

Pokračuji dál v procházce. Ismael se právě vrací z procházky s Matíasem, v ruce dalšího jointa. Suchým, neosobním pokývnutím mě pozdraví a jde dál. Otočím se, chvíli ještě pozoruji jeho dredy a trochu se mi zamotá hlava z marihuanového kouře.

Během následující půl hodiny bloumám po naší čtvrti, dokonce se odvážím až na kraj lesa. Pokouším se představit, jak to tu asi vypadalo v šedesátých letech, kdo se asi procházel po té samé cestě, kudy jdu teď já, a jestli se i tehdy nebe podobalo stropu tmavé věžeňské kobky klenoucí se nad řadou cihlových domků, jak se teď zdá mně. Ve svitu měsíce, zatím ještě slabém, ale přitom jasně bílém, působí všechno zvláštním dojmem dvojrozměrnosti; stín utíká před mými kroky a prodlužuje se, takže se zdám vyšší, než jsem. Všude je ticho a klid. Vdechuji čistý vzduch s příměsí jehličí a pokouším se v rozsvícených oknech zahlédnout útržky příběhů života sousedů z jiných ulic, které neznám tak dobře jako tu naši. Okolní domy jsou mi však, na rozdíl od příbytků mých sousedů, které pozoruji z okna své kuchyně, v podstatě lhostejné. Napadne mě, jestli moje posedlost životy známých i neznámých lidí kolem mě není chorobná. Pak se ale rozhodnu radši otočit a vrátit se domů; nechci na to už myslet, jen to pomyšlení mě bolí.

Někdy mi chybí ruch velkoměsta. Davy špatně naladěných lidí přetékající z horkého asfaltu ulic a stovky obchodů, barů a restaurací. Stýská se mi po tom, jaká jsem byla předtím, než Clara zemřela, a ještě předtím, než jsem ji vůbec poznala.

Moc rádi jsme s Nicem chodili na dlouhé procházky v gotické čtvrti Barcelony; bloudili jsme v malebných úzkých tmavých uličkách a v neděli jsme pokaždé skončili v legendární vinárně Cala del Vermut, tmavé a přecpané lidmi: turisty, čumily i šta-mgasty. V létě jsme se opalovali na přelidněné pláži Barceloneta, chodili jsme na vynikající paellu do restaurace Can Majó, se stěnami natřenými nebeskou modří a pokrytými obrázky a fotografiemi s námořnickou tematikou, kde si člověk připadal jako v lodní kajutě. Je to jeden z mála barcelonských podniků, kde nešidí turisty. Procházeli jsme se po nábřeží, objímali se a pozorovali západ slunce, tak jako všechny ostatní šťastné dvojice, kterých bylo všude plno. Po večerech jsme vysedávali na zahrádkách kavárniček a barů, popíjeli mojito a pak se oklikou vraceli pěšky domů.

Milovala jsem nakupování v ulici Portal de l'Àngel, kde jsem znala každičkový obchod, a taky na luxusní promenádě Paseo de Gràcia, i když tam jsem z obchodů znala jenom vitríny, protože nakupovat v nich jsem si nemohla dovolit.

Každý rok na svátek svatého Jiří, 23. dubna, jsme se s Nicem, jak velí zvyk, procházeli Ramblou nejprve nahoru a pak zase dolů a mísili se s tisíci dalších, kteří měli stejný strach jako my, že se v ten slavnostní den svým blízkým ztratí v davu. Jak pyšná jsem bývala na Nica, jehož dlaň jsem držela ve své a v druhé jsem si nesla růži, kterou mi dal. Kam se poděli všichni ti známí, s nimiž jsme

chodili v pátek na večeri do módních podniků ve čtvrti Gràcia? Kam se poděly naše večery s dobrotami u nekonečného baru Bardot nebo se závitky z červeného tuňáka v elegantním Café Emma s křišťálovými lustry, které jsem chtěla mít v obýváku, a přívětivými stolky, co přímo vybízely k ponocování, nebo naše sedánky nad asijskými tapas z Doble Zeroo kousek od trhu svaté Kateřiny, ve starém centru města?

Kam zmizel náš starý život a všichni ti známí, kterých jsme měli kolem sebe stále plno? Co se to se mnou stalo, nepřestávám se sama sebe ptát.

Ale zároveň se mi zdá, že od té doby už uplynula celá věčnost.

A pak si vzpomenu na Claru a najednou se mi po centru Barcelony, večerech s Nicem i po kamarádech, kteří zmizeli bůhvíkam, přestane stýskat. Po Clařině smrti jsem vídala její tvář v obličejích všech žen, jež jsem potkávala, a každý muž, který se na mě divně podíval, se měnil v možného vraha. Nikdy předtím jsem neměla potíže se spánkem, ale tehdy jsem se začala bát, že se nám někdo uprostřed noci vloupá do bytu a vpíchne mi smrtící dávku drogy. To proto nemůžu usnout. Jako bych svému mozku zakázala odpočívat. Je pravda, že to nesnesitelné vedro v posledních dnech tomu moc nepomáhá. A vzpomínky na Claru všechno jen zhoršují.

Několikrát se stalo, že se světla v ložnici začala sama od sebe zhasínat a rozsvěcet a rádio samo ladilo jiné stanice. Napadlo mě, že se se mnou možná chce Clara spojit. Pokaždé jsem nakonec přesvědčila samu sebe, že to jsou jen halucinace způsobené kombinací whisky a léků na uklidnění; ani to mě ovšem nedonutilo s tím přestat. Je těžké vzdát se toho posledního, co mi pomáhá povznést se nad svůj zpackaný život. A představa ducha, který ke mně vysílá

zprávy, se mi navíc docela líbí. Jako bych si ve svém strachu začínala libovat, jako bych se na něm stávala závislá.

Domů se vrátím až pozdě večer. Nico sedí v křesle a dívá se na nějaký dokument, a i když je v přízemí cítit vůně levandule, Víctora nikde nevidím.

„Kde je Víctor?“ ptám se Nica a otírám si pot z čela. Klimatizace je rozbitá a já jsem pořád neobjednala opraváře. Debilní staré domy.

„V pokoji pro hosty,“ odpoví. „Dal jsem mu to květované povlečení, co bylo v šuplíku ve skříni.“

„Na co koukáš?“ zeptám se Nica a posadím se vedle něj. Rozhodne se mě pro změnu ignorovat a jen kývne směrem k obrazovce; připadám si jako naprostý idiot. „Dobře. Vidím, že se mou nechceš mluvit, jdu si lehnout.“

„Výborně.“

Kdyby neřekl nic, bylo by to lepší než tohle „výborně“. To mi už rovnou mohl vlepit facku.

Z okna ložnice vidím jenom na jeden dům, ten Federicův, a v něm už se nesvítí. Otevřu zásuvku v nočním stolku a vytáhnu prášky; mám je schované za knihami. Dneska potřebuji nutně aspoň jeden... nebo možná dva... Polknu je jen tak, bez vody, zvykla jsem si na ně jako na kyslík.

Zhasnu a zavřu oči. Cítím klid a mír... možná se za pár hodin probudím a nebudu moct spát. Možná mě vedro donutí jít do pracovny a celou noc psát. Nebo budu koukat z kuchyňského okna a tiše bdít nad všemi těmi lidmi, kteří žijí tak blízko mě, a přece jsou mi tolik vzdálení.

Ještě chvíli se trápím různými myšlenkami, ale pak si řeknu, že ráno je taky den, a zalije mě tolik potřebný klid.

úterý 9. června 2015

V napětí

Je to divné. Poprvé za dlouhou dobu mě po ránu víc zaměstnává to, co se děje v mojí kuchyni, než ulice venku. Nico a Víctor si nalili kafe a sérií identických gest posnídali topinku s malinovým džemem.

Užasle pozoruji ty dva zrcadlové odrazy. Ani jeden nic neříká, oba jsou ztraceni ve vlastním světě. Možná že jsem včera večer během procházky propásla nějaký jejich důležitý rozhovor. Možná si už všechno řekli a teď už neví, o čem mluvit, i když patnáct let se mi zdá jako dost dlouhá doba na to, aby vyčerpali všechna témata.

„Tak já jdu,“ řekne Nico a poočku se podívá na svého bratra.

„Tak se měj,“ popřeje mu Víctor stejně stručně a neosobně.

„Co budeš dneska dělat?“ zeptá se mě Nico a obdaří mě úsměvem, který mě překvapí.

„Asi psát,“ odpovím a podívám se na Víctora.

Pak mi Nico zastoupí cestu a poprvé za dlouhé dva měsíce mě vezme kolem pasu, přitáhne k sobě a políbí.

„Miluju tě,“ zašeptá mi do ucha a nechá mě stát v kuchyni jako opařenou s přihlouplým úsměvem, který mi vydrží celý den.

Pohledem sklouznu k zásuvce s receptem, který může konečně něco změnit, a v ten okamžik se rozhodnu, že ještě dnes půjdu do lékárny a koupím si klomifen. Chci dítě. A chci, aby jeho otcem byl Nico. Musím přesvědčit samu sebe, že když poslechnu svou gynekoložku, všechno dobře dopadne.

Hlavně nemíchat klomifen s alkoholem a prášky na uklidnění, zopakují si v duchu.

Když Nico odjede a já zůstanu v kuchyni zase sama s Victorem, rozhostí se napjaté ticho. Nevím, co říkat, v jeho přítomnosti se cítím nesvá a jeho vyhýbavý pohled mě dráždí. Znovu ucítím ten zatuchlý vlhký zápach, u kterého nevím, odkud se bere. Zamotá se mi hlava a všechno se přede mnou začne rozpíjet, cítím nutkání běžet se vyzvracet, ale radši jen sedím a čekám, až to odezní.

„A co budeš dneska dělat ty?“ zeptám se Victora, když se mi udělá trochu líp.

„Pronajal jsem si auto, tak si pro něj za chvíli pojedu.“

„A... S Nicem všechno v pořádku?“

Pozorně sleduji jeho výraz. Nejprve se nepatrně zamračí a sevrě rty. Pak nevěřícně vyvalí oči a pohrdavě se uchechtne.

„Žádná změna,“ řekne nakonec, zvedne se a odejde po schodech nahoru, čímž náš rozhovor ukončí.

O pět minut později odejdu i já do své ložnice a v naději, že z vedlejšího pokoje něco zaslechnu, přilepím ucho na zeď. Victor otevře a zavře skříň. Vytáhne nějaký kovový předmět, zřejmě zpod postele, a pak ho zasune zase zpátky. Potom se dveře otevřou a zavřou a slyším, jak Víctor dupe dolů po schodech.

„Andreo?“

„Ano?“ houknu a otevřu dveře.

„Tak já jdu.“

„Dobře. Tak se měj.“

Vrznou další dveře, tentokrát ty vchodové. Chvíli čekám, jestli se Victor pro něco nevrátí, a pak vklouznu do hostinského pokoje. Víím, že špehovat druhé se nemá, ale mám snad právo vědět, s kým žiju pod jednou střechou.

Na první pohled si nevšimnu ničeho zvláštního.

Otevřu skříň: džíny, košile, trička a pět párů dokonale seřazených bot. Je snad můj švagr jeden z těch maniaků, kteří potřebují mít všechno roztríděné podle barev a velikostí?

Skoro jako by se sem chtěl nastěhovat.

Pak mě ale napadne, že dokud se ke mně bude Nico v bratrově přítomnosti chovat jako dneska ráno, udělám cokoli, aby tu Víctor ještě chvíli zůstal.

Podívám se pod postel, odkud jsem před chvílí slyšela ten znepokojivý kovový zvuk, ale nic tam není. Jenom chomáče prachu, které by potřebovaly vyluxovat. Postel je pěkně ustlaná, okno otevřené a ve vzduchu voní levandule.

Vyjdu z hostinského pokoje a jdu se do ložnice převléknout; potom mám v plánu zajet do lékárny vyzvednout si ten přípravek na podporu plodnosti. Jsem plná optimismu a culím se jako idiot kvůli jedinému „miluji tě“, které by mi ve skutečnosti mělo připadat normální. Dnes ráno se ale v mých očích stalo něco výjimečného a já se cítím šťastná.

Vracím se o hodinu později. Před domem je zaparkovaný černý Seat, který si zřejmě pronajal Víctor.

„Andreo!“

María na mě mává ode dveří, v rukou nákupní tašky. Zadívám se na náš dům, Víctor je teď zřejmě uvnitř.

„Ahoj, Marío,“ odpovím a schovám do kabelky sáček z lékárny.

„Nechceš se stavit na kafe?“

Prisvědčím a vejdu dovnitř; interiér domu září dokonalostí stejně jako jeho majitelka. Vnitřní členění je skoro stejně jako u nás, vládne tu minimalistický dekor a bílý nábytek bez

poskvrnky – s dětmi by to bylo dost těžké na údržbu. Nikdy jsem se neptala, proč Carlos s Mariou děti nemají, a ani to nemám v úmyslu. Taky nesnáším, když se mě na to někdo vyptává, tak proč to dělat druhým? Co když je mít nemůžou? Co když se včera hádali kvůli tomu?

María oblečená v černé pouzdrové sukni a bílé košili nechá nákupní tašky na mramorové podlaze v kuchyni a jde uvařit kávu.

„Jak se máš?“ zeptá se. „Koukám, že máte hosty.“

„Přijel Nicův bratr.“

„Aha, vážně?“

„Žije v San Francisku, je tu jen na pár dní.“

„Hm, to je zajímavý,“ odpoví, dál plní kávovar, ale nespouští ze mě oči.

„Jak se máš ty?“ zeptám se.

To, že jsem včera viděla, jak na ni zjevně rozrušený Carlos křičí, si radši nechám pro sebe. Jasně, María ví, že všechny šmíruju a že mám z okna v kuchyni pod kontrolou celou ulici, ale nerada bych, aby si myslela, že se chci někomu plést do života, tím spíš jí samotné.

„Pořád stejně,“ odpoví s nuceným úsměvem.

Podívám se jí na břicho a vzpomenu si, jak si ho včera pohladila, když se loučila s Carlosem. Nevypadá jako těhotenské, ale úplně ploché také není; možná jen María přibrala pár kilíčků jako já a ptát se jí na to, kdyby těhotná ve skutečnosti nebyla, by mohl být pěkný trapas. Radši nebudu riskovat.

Nalije mi šálek kávy a sedne si vedle mě. Vyzařuje z ní klid. Je to ten typ člověka, vedle kterého můžete sedět a neříkat vůbec nic a stejně se cítíte příjemně, ne jako s Nicem nebo Victorem.

S Clarou to bylo podobné. Většinou jsem na kávu šla k ní, jen o patro níž, ale někdy jsme dostaly chuť vyrazit až k Vallcarce do naší oblíbené kavárny na rohu ulic República Argentina a Gomis, kousek od mostu Vallcarca, odkud byl výhled na Park Güell, vršek Pelada, střechy domů a širé nebe. Jmenovalo se to tam se El Rincón, hádám, že ten podnik pořád ještě existuje. Zajímalo by mě, jestli se bodrému majiteli někdy stýská po našem hlučném smíchu, který tehdy dokázala vyvolat kdejaká maličkost.

Vždycky jsem za Clarou mohla přijít, když jsme se s Nicem chytli kvůli nějakému nesmyslu, a po pár jejích povzbuzujících slovech pronesených tónem lehkomyšlné svobodné ženy, kterou už v životě jen tak něco nerozhází, jsem přestala vidět věci tak černě. Když jsem se vrátila domů, objala jsem Nica, navzájem jsme se omluvili a pak jsme se dlouhé hodiny milovali. To byly časy...

María mě vrátí zpět do přítomnosti. „Včera jsme se s Carlosem pohádali. Neviděla jsi to náhodou z kuchyně?“ zamrká na mě a usměje se. „Bylo to kvůli hlouposti, ale mrzí mě to, moc mě to mrzí.“

„A co tě mrzí?“

María se na mě upřeně zadívá, chytne mě za ruku a jemně ji stiskne. Vypadá, jako by mi chtěla říct něco důležitého, ale je mi jasné, že to nakonec neudělá. Jako vždycky probereme spoustu povrchních věcí, ale nic opravdu podstatného.

„Mrzí mě to, moc mě to mrzí...“ Patřila tahle Mariína slova vůbec mně? Opatrně vytáhnu ruku z jejího sevření, ale zároveň se snažím, aby chladně nepůsobila.

„Mrzí mě... nevím, mrzí mě, že jsem taková, víš? Nic víc, nic máň.“

„Tomu nerozumím.“

„Vy se s Nicem nehádáte?“

„Jasně, to je přece normální,“ odpovím.

„Já vím,“ zašeptá, lokne si kávy a pak se zasměje.

Je dneska nějak nervózní, ztrácí nad sebou kontrolu. „A co tvůj švagr?“ změni najednou téma.

„Zatím jsem s ním skoro nemluvila.“

„Ne? Nevycházíte spolu?“

„Skoro ho neznám.“

„Nico musí mít radost, že ho po těch letech vidí.“

Poslední Mariína věta mě zarazí. Možná mám nějaký chorobný zvyk nedůvěřovat všemu a všem kolem sebe, možná že prášky na uklidnění působí, že vidím a slyším věci, které nejsou skutečné, ale vůbec si nepamatuji, že bych kdy Marií řekla, že se Nico s Victorem léta neviděli. To, že žije v San Francisku, přece neznamená, že sem nejezdí. Nedůvěřivě si ji prohlížím a za jejíma živýma očima a nervózními gesty vycítím strach z něčeho, o čem vůbec nic nevím.

„Asi sis všimla, že Nico není dvakrát otevřený člověk.“

„Aha, to jsem nevěděla, moc ho neznám,“ vyhrkne Mariá.

„Připadalo mi, že jsme mu s Carlosem moc nesedli.“

„Jemu není nikdo dost dobrý. Když je tvoje hlavní pracovní náplň obhajovat u soudu zločince, lidumila to z tebe neudělá.“

„Pokaždé zastupuje obviněné?“

„Skoro vždycky. Poslední případ byla nějaká týraná žena.“

Výraz v Mariíině tváři se úplně změni. Rychle se otočí a začne něco hledat v šuplíku. Najednou působí vystrašeně a já se neubráním myšlenky, že Carlos možná není tak dokonalý manžel, jak to

na první pohled vypadá, a Maríá je obětí domácího násilí. Vybavím si jeho přehnanou gestikulaci včera večer a začnu mít o Maríu strach, i když pochopitelně nedám nic najevo. Pak si vzpomenu na kytice, které jí Carlos nosí, možná jako omluvu za své neodpus-titelné chování. A nakonec si vybavím jeden televizní dokument o domácím násilí, kde říkali, že násilníci na své okolí často působí jako charismatičtí společníci a nikdo by do nich neřekl, jaká mon-stra se z nich v soukromí stávají.

„Jsi v pořádku, Marío?“

„Cože? Jo, jo... je mi dobře.“

Znovu se usměje. Já si ji nenápadně prohlédnu a snažím se objevit nějaký šrám, ránu nebo modřinu, které by moje obavy potvrdily. Ale ničeho zvláštního si nevšimnu. Asi zase jen moje bujná fantazie.

„Jak už jsem říkala. Nico dělal obhájce člověku obviněnému z domácího násilí, věděl o všem, co provedl, a představ si, že na-konec ten proces vyhrál. A soud tomu tyranovi a násilníkovi ješ-tě svěřil do výhradní péče jejich tři děti, protože nechal prohlásit svoji manželku za nepřičetnou.“

„A může teď Nico klidně spát?“

Nad tím jsem nikdy nepřemýšlela. V noci spí jako špalek, ta-kové věci ho zřejmě neznepokojují. Kdyby se mou vinou dostaly nevinné děti do rukou tyrana a něco se jim nedej bože stalo, žít bych s tím určitě nemohla.

„No, už musím jít,“ hlesnu, trochu vyvedená z míry.

„Aha, tak snad jsem tě moc nezdržela.“

Dopiju kávu, vydám se směrem k našemu domu a hlavou se mi honí úplně jiné myšlenky než po předchozích návštěvách.

Být dokonalý by bylo nedokonalé, řekl kdysi někdo. Dokonalost neexistuje, dokonalý není ani někdo na první pohled tak bezchybný jako María. Možná má také nějaké své vnitřní boje. Možná bych na ni ze svého okna v kuchyni měla dávat větší pozor, pokusit se zjistit, jestli jsou mé obavy z Carlosova chování opodstatněné, nebo je to jenom výplod mého popleteného a sklíčeného podvědomí, které si vytváří příběhy o druhých, aby se nemuselo zabývat tím, co ve skutečnosti trápí mě.

Carlosova návštěva

Jakmile jsem se vrátila domů, Víctor mi řekl, že odjíždí. Předpokládám, že jede navštívit rodiče, snad si s nimi popovídá líp než s bratrem.

Pustila jsem se do psaní a pracovala celé hodiny bez přestávky. Nic jsem nejedla, ani jsem se nepokusila vypočítat dny, kdy bych měla brát prášky od gynekoložky.

Teď je pět odpoledne. Alicia se vrací z práce, Ismael, který se od ní nechává vydržovat, ji asi čeká s Matiasem doma a za půl hodiny se vydají společně na procházku nebo možná někam vyrazí každý zvlášť.

Antonio porušil svůj zvyk neukazovat se venku před sedmou hodinou večerní: dnes je na ulici o hodinu dříve, jako vždycky ověšený svými kufry.

Upoutá mě paní Dolores; knížku vyměnila za mobil, který teď zvědavě zkoumá. Asi jí ho daly děti, aby se zabavila.

Federica nikde nevidím a ani Carlos s Nicem ještě nejsou doma.

„Zase špehuješ?“ ozve se mi za zády Víctorův jízlivý hlas.

Polekaně se otočím.

„Neslyšela jsem tě přicházet.“

„Zrovna jsem přijel. Copak jsi neslyšela bouchnout dveře?“

„Neslyšela jsem nic.“

„Žiješ si ve vlastním světě, co?“ utrousí přidrzle.

Mlčím, mluvit takhle o někom, koho vůbec nezná, mi připadá nezdovořilé.

„Chceš kafe?“

„Radši pivo. V pohodě, naleju si sám.“

„Jako doma,“ odseknu sarkasticky.

„Byl jsem za rodiči. Hodně zestárli...“

„Čas nešetří nikoho.“

Vezmu si do ruky mobil, otevřu si kalendář a pokouším se zjistit, jakých pět dní bych měla brát klomifen, zatímco Víctor ze mě nespouští oči.

„Dneska jsou všichni na těch sociálních sítích úplně závislí,“ vyhrkne najednou. „Já nikde žádný profil nemám, je to ztráta času.“

„Nico by s tebou souhlasil,“ odpovím a nespouštím oči z displeje. Vypadá to, že bych je měla začít brát příští týden. Mám tedy ještě pár dní, abych se definitivně rozhodla.

„Berou člověku svobodu,“ pokračuje Víctor; vypadá to, že má chuť si povídat. „Jako by se všichni naráz vzdali veškerého soukromí a rozhodli se podělit s celým světem o to, co jí, kde spí, a kdyby mohli, vyfotí si i své prdy.“

Užasle se na něj podívám, v první chvíli mám pocit, že jsem snad špatně slyšela, ale pak se dám do smíchu. Takže Víctor má smysl pro humor. Líbí se mi, že je přímočarý a říká všechno bez obalu.

„Máš úplnou pravdu. I když moji virtuální přátelé se se mnou nedělí o prdy,“ dodám a znovu se začnu smát, „ale o fotky svých dětí, momentky z rodinných oslav... A tak podobně.“

„Ale k čemu to je? Nebylo by lepší dát si je do soukromého alba, jako se to dělalo dřív? Je to jen můj názor, samozřejmě. Proč ale křičet na všechny strany, jak jsem šťastný? Někde jsem četl, že právě páry, které mají nejvíc problémů, dávají na sociální sítě ty nejdylitější fotky. Pořád vysmátí a šťastní. Na dovolené v Karibiku... a možná opravdu jsou v Karibiku, ale každý sám se svým mobilem, jeden druhého si nevšimnou. Co je to za život?“ spíš už jen uvažuje nahlas, sám pro sebe.

Vzpomenu si, jaké fotografie dává na Facebook María. Nemá moc virtuálních přátel, takže svět jimi neohromí, asi to dělá spíš pro sebe. Vypadá to, jako by se na fotkách chlubila hlavně svým manželem, spousta z nich je z Paříže, focených pod Eiffelovkou. Ale já už teď tuším, že skutečnost je zřejmě jiná, než jak ji Maríin profil prezentuje.

„Proč s Nicem nemáte děti?“ zeptá se Víctor zamyšleně.

Zazvoní zvonek.

Záchrana v pravý čas, prolétne mi hlavou. Hlavně ať nemusím nic vysvětlovat a svěřovat se mu se svými problémy.

Otevřu vchodové dveře a k mému překvapení před nimi stojí Carlos. Rozhodně se netváří příliš přátelsky.

„Ahoj Carlosi, co se děje?“

„Co jsi řekla mojí ženě?“ zeptá výhružným ochraptělým hlasem, v očích má vztek a zlehka se kývá ze strany na stranu, jako by byl opilý.

Nevím, co odpovědět.